

EL COR DEL Poble

Setmanari d'Esquerra Catalana

Surt els dijous

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. = = No's retornen els originals.

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Pau, 75. pral.

5 cts.

Obrerisme Català

La nostra condició d'obers, inscrits en els sindicats professionals respectius, ens empeny a aclarir el retret que, com a paradoxal equívoc impossible de nuar, molt sovint ens fan elements que's tenen per lo més avençat en matèries ideològiques, respecte a lo que'n diuen el *cap i cua* de nostre doble funcionament de militants en política i sindicalistes tot d'una pessa.

El conceptuar dualisme entre l'exercici de drets propis de ciutadania i la brega constant i ferma que sostenim pera reivindicar la part que'ns correspon en el banquet de la vida, ha estat degut, sens dubte, a l'absurde de revestir, per part dels enemics de les aspiracions catalanes, nostres moviments nacionalistes com a obstacle de progrés, àdhuc com a contraris de les reivindicacions obreres. I al donar vida a semblant apreciació, en plena juvenesa del sigle XX, es fonament llastimós, per quant implica, primer: una absoluta desviació de la ruta a seguir pera arribar al terme d'una societat més perfecta, en extrem equitativa de felicitat humana; i segon: per la implícita desconeixensa de problema vital en el moll de quasi totes les nacions europees, imperdonable en esperits patentats d'avençats.

Ahir era l'apòstol del revolucionarisme social, el sabi Kropotkine qui en rèplica amb l'intelligent Charles Albert, de desde *Les Temps Nouveaux*, senyalava el nacionalisme, la lliberació dels pobles, com a sòcol pera edificar-hi la nova societat d'homes lliures, estretament lligada pel germanívol internacionalisme. Avui es en Gustau Hervé, l'antimilitarista *sens patrie*, qui s'incorpora al moviment més modern i més planer de renovació, car els nacionalistes llicencien del seu programa tota força armada.

I la *re-evolució* d'aquestos dos grans homes deu considerar-se com a nota d'un xorc patriotisme, negació de les doctrines predicades pels expropietats de la terra? Error crasíssim: contrariament, es viva afirmació dels drets humans que tenim de posseir, sense iníquies diferenciacions, tot lo necessari pera les atencions de la vida.

A Catalunya actualment com a nucli organitzat que lluiti pera assolir bona part d'aquestes reformes en sentit de millorament social s'hi compta la Unió Federal Nacionalista Republicana preconcitant, com a medi, l'Autonomia de Catalunya en estreta federació amb els pobles ibèrics, i com a fi, el que li senyalin els homes de demà. D'aquí provenen les nostres afirmacions polítiques intervenint directament, com a mesura més pràctica i de positius resultats, en la consecució d'aquest graó que'ns ha d'acostar a un més enllà, donant ingerencia al poble en el govern dels destins llurs; en canvi, els refractaris al nostre *polítiquisme* aburreixen el goig de disfrutar ventatges en vida, encastats en esperar a que'l reste del món s'acondicioni en dignitat i cultura superiors, sense voler reconèixer que, mentres perduri el present desgavell, el nivell ètic i intel·lectual dels pobles serà una persistent utopia.

Per lo tant, la distinció d'uns i altres es simplíssima qüestió de procediments, mai d'idees, car acceptem tots els fruits del cervell humà que esdevinguin paidors per propria naturalesa; i en quant a negar el nacionalisme, hem de fer avinent als sindicalistes d'avui que l'obrer català, per la condició d'esser fill de Catalunya, té escrites tres planes en la seva historia, sense parió al reste d'Espanya: El procés de Montjuic, la vaga general de 1902 i la setmana gloriosa.

Heus-aquí tres fets que són tota la revelació del nostre nacionalisme i l'exemple de la transformació que donarem a Catalunya, convertint-la de poble oprimint, en terra de benauransa el dia que tots els seus fills decidim treballar ardidament per ella.

Que se somí tant com se vulgui, però aixís com en el cos cada dia li donem menjar, satisfem amb viandes fresques els nostres cervells i anem caminant a jornades per la carretera que condueix al desitjat país!

JOSEP M.ª LABRAÑA

Alerta, Catalans!!

Les Mancomunitats no seran aprovades.—Caiguda d'en Canalejas.—Puja d'en Moret.—Quan falti en Moret, el substituirà en Canalejas en la qüestió del partit lliberal.—Tots volen obtenir les simpaties de Catalunya.—Lo que va esser el pacte de "La Flamenca".—Derogació de la Llei de Jurisdiccions.—Govern del partit conservador.—Aprovació del projecte d'Administració Local.

Les Mancomunitats no s'aprovaran. Abans que això succeïxi, deixarà d'esser President del Consell de Ministres el Sr. Canalejas, pera que ocupi el seu lloc el Sr. Moret, complint-se aixís els pactes que tenen fets els Srs. Maura, Moret i Canalejas, d'acord amb en Romanones, Montero Ríos, Weyler i demés prohoms de segona fila.

Es precis penetrar en l'esperit i en les intencions dels que mangoneigen la política espanyola pera endevinar per quin plan ocult s'orienten en tots els casos i situacions de la vida parlamentaria a fi de deixar sempre a salvo la unitat de la patria, l'honor de les institucions i el funcionalisme centralista, ànima de l'actual règim. Tot el seu afany se dirigeix a assegurar la permanencia de la monarquia, i sapigut que aquesta s'apoya en la unitat nacional i en el predomini centralista, poc hem de creure que'ns fassin ara la menor concessió i que les Mancomunitats siguin quelcom més que una de tantes promeses dilatories, sota les quals van eludint tot compromís i preparant una nova solució ministerial.

Pera convence'ns els catalans de que les nostres prediccions són certes, i es compliran, no hem de fer més que recordar les prevencions en mig de les quals se desenrotllà la discussió del projecte de Mancomunitats i, sobre tot, la forma com fou votat al Congrés. Allavors poguérem veure com certs prohoms monàrquics s'esforçaren per conseguir, com ho conseguiren, que dit projecte fos votat per un nombre de diputats que no arribà *ni a la meitat*, dels que reuneixen les dues fraccions monàrquiques, la lliberal i la conservadora, o siga, que la majoria dels elements que

composen el partit monàrquic, s'absteniren o votaren en contra. Tots sabem que la fracció lliberal monàrquica es va dividir, i tots sabem també, com la fracció conservadora monàrquica, amb el seu quefe al davant, no solament no va voler formar part de la Comissió respectiva, sinó que fins parlà i votà en contra del projecte; actitud aquesta molt significativa si's te en compte que quan l'aprovació de la Llei de Jurisdiccions, el partit conservador va votar en pro d'aquesta llei, encara que excusant-se amb son governamentalisme i dient que salvava tota responsabilitat.

Per què amb les Mancomunitats no feu lo mateix?

Jo crec que perque ara es tractava d'una llei que podia afavorir a Catalunya i altres regions, mentres que allavors era qüestió d'una llei que mortificava als catalans.

També crec que votaren en contra de les Mancomunitats per poder tenir, a falta d'altre, un argument amb que justificar davant l'opinió, la caiguda d'en Canalejas demà que'ls seus pactes i compromisos l'obliguin a entregar el poder an en Moret, a la més petita indicació d'aquest.

Davant d'això, algú dels que encara tenen fe amb els polítics del centre, preguntarà: Què hi van a guanyar en Canalejas, en Maura i en Moret, el primer sobre tot, fent aquesta política? Al nostre entendre, en Canalejas quedarà nomenat quefe indiscutible del partit lliberal el dia que falti en Moret (que donada la seva edat avançada podria estar proper). Aquesta qüestió de la seva edat avançada podria estar proper). Aquesta qüestió de la seva edat avançada podria estar proper). Aquesta qüestió de la seva edat avançada podria estar proper).

"El Cor del Poble" de la setmana pròxima serà extraordinari